

τερον κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῆς διοίκησιν ὑπὸ τοῦ φιλοπάτριδος Λυκούργου Λογοθέτου, κατέστη ἄσυλον μὲν τῶν ἐν αὐτῇ ἐξ Ἀσίας καταφευγόντων Χριστιανῶν, κέντρον δὲ ἐπιδρομῶν κατὰ τῶν ἐν τοῖς παραλίοις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας κατοικούντων Ὀθωμανῶν. Τὸ ὄνομα τῆς νήσου ταύτης συνδέεται ἀκολούθως πολὺ μὲ τὰ κατὰ θάλασσαν ἥρωικά κατορθώματα τῶν ναυτικῶν, διότι ἐνώπιον καὶ πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτῆς ἀνεδείχθησαν οὗτοι πολλάκις ἄξιοι ἀπόγονοι τῶν νικητῶν τῆς Σαλαμῖνος καὶ τῆς Μυκάλης.

Συγχρόνως σχεδὸν μὲ τὴν Σάμον ἐπανεστάτησε καὶ ἡ νῆσος Κάσσοσ, ἐνεργείᾳ τοῦ γενναίου πλοιάρχου Θεοδώρου Κανταρτζόγλου, καὶ συνεργείᾳ τοῦ πλοιάρχου Παππακαγάκη. Ταύτης δὲ τὸ παράδειγμα ἠκολούθησαν κατόπιν καὶ αἱ λοιπαὶ νῆσοι Κάρπαθος, Χάλη, Δῆλος, Νίσσυρος, Κάλυμνος, Λέρος, Πάτμος καὶ ἡ Ἀστυπалаία, καὶ ἡ νῆσος Θήρα (Σαντορίνη). Οἱ φιλοπάτριδες Θηραῖοι οὐ μόνον προθύμως ἠκολούθησαν εἰς τὴν φωνὴν τῆς Πατρίδος, ἀλλὰ καὶ δι' ἔργων θέλοντες ν' ἀποδειξῶσι τὴν προθυμίαν των, ἅμα λαβόντες παραγγελίαν τινὰ τοῦ πρίγκιπος Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου, ἀπέστειλαν ἀμέσως, περὶ τὰ τέλη Ἀπριλίου εἰς Σπέτσας, ἑβδομήκοντα καὶ ἓνα ναύτας των, ναυτολογηθέντας δαπάνῃ τῆς κοινότητός των, καὶ συνοδευομένους ὑπὸ τε ἐνὸς ἱερέως καὶ ἐνὸς τῶν προϋχόντων τῆς νήσου, Νικολάου Δεκαζᾶ καλουμένου, ὅπως ὑπηρετήσωσι τὴν Πατρίδα ἐπὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων τῶν Σπετσῶν, δι' ὅσον χρόνον ἤθελον εἶσθαι ἀναγκαῖοι, ὑποσχόμενοι ταυτοχρόνως νὰ πέμψωσιν ἀκολούθως πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν καὶ ἄλλους ἄλλους δυνηθῶσι (α). Παρεκτός δὲ τῆς συνδρο-

(α) Ἴδου τί ἔγραφον τότε οἱ Θηραῖοι πρὸς τοὺς Σπετσιώτας :

» Πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς ἀδελφοὺς ἡ-

